အောင်မြင့်စာပေ

ဗေဝတာ

ခေါင်းပြတ်သည်၏ နှင့် ဒေဝပုတ္တ

muerto

အခန်း (၁)

ညကောင်းကင်မှာ ခုနစ်စင်ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင် နေပြီ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာကလေးလည်း လကွယ်ည အမှောင်ထု အောက်တွင် အိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်၏။ လင်းဝက်၊ ဇီးကွက်နှင့် လင်းနို့စသည့် ညဉ့်ငှက်တို့ကောင်းကင်တွင် လမ်းသလားကာ အစာရှာထွက်နေကြပြီ ဖြစ်သည် ။ မဖြစ်စလောက် ကြယ်အလင်း ရောင်အောက်မှာ ဘန့်ဘွေးကုန်းက အိပ်မောကျနေပြီ ဆိုသော် လည်း တစ်ရွာလုံးတော့ မဟုတ်...။

သုံးတောင့်ထိုး ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် လှုပ်ရှားနေသော လူတစ်စုတော့ ရှိသေးသည် ။ အားလုံး အာရုံကိုယ်စီနှင့် လျှောက် နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ရှေ့ဆုံးကလူ၏ လက်ထဲတွင် ဘုရားဆင်းတုတော် အသေးလေးကို ပိုက်ထား၏။ ဒုတိယလူမှာ အနည်းငယ် ထိပ် ပြောင်ကာ မျက်လုံးမှိတ်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း အဆက်မပြတ် ရွတ်လို့ နေလေ၏။ သူ့ နောက်တွင်တော့ လူနှစ်ယောက်။ သူတို့ ကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မလုံသလို ပုံစံမျိုးနှင့် ပက်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး လိုက်ပါလာကြသည် ။

ထိုသူတို့ မှာ ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာမှ ပယောဂဆရာ ယက္ခ နှင့် တပည့်ကျော်များ ဖြစ်သော သာဂိ၊ ဆိတ်သိုး၊ ခြောက်စောင်း တို့ ပင် ဖြစ်ကြသည် ။

သူတို့ ကုပ်ခြောင်းကုပ်ခြောင်းနှင့် ချွတ်နင်း၍ ရွာမြောက် ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြ၏။ ညကြီးအချိန်မတော် ခိုး ကြောင်ခိုးဝှက် လှုပ်ရှားနေကြတာ ဘာ့အတွက်လဲဆိုတာတော့ သူတို့ အုပ်စုသာ သိလိမ့်မည်ထ

င်၏။

ည၏ သရုပ်ဖြစ်သော ခွေးအူသံသဲ့သဲ့က ရွာတောင်ဖျား ဆီမှ စတင်ပေါ်ထွက်လာသည် ။ ကြားကြားသမျှ ခွေးအပေါင်းက လက်ဆင့်ကမ်းသလို ပါးစပ်သရမ်းကြသည့် အတွက် တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ရွာမြောက်ပိုင်းထိ ရောက်လာသည် ။

အိပ်ချင်းမူးတူးနှင့် ထကာအူလိုက်သည့် ခွေးတစ်ကောင် မှာ အူနေရင်းတန်းလန်းမှ မသကင်္ဂယ်ရာ လူရိပ်များကို တွေ့ရ သည့် အတွက် အူတာရပ်ပြီး စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်လေတော့၏။

''ဝုတ်!..ဝုတ်!..ဝုတ်!..''

''ဟဲ့ခွေး ..ဟဲ့..ခွေး''

''ဟေ့ကောင် ဘာကိစ္စ အသံထွက်နေတာလဲ လူတွေသိ ကုန်တော့မှာပဲ..''

တပည့်ကျော်ခြောက်စောင်းက ခွေးကို ခြောက်လှန့်နေ သဖြင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဆရာယက္ခ ကျိတ်ဆူလိုက်ရသည် ။ အားလုံး အသံတိတ်ကာ ဆက်လျှောက် လာလေရာ ညကလဲ ပိုခြောက်ခြားသလို ခံစားလာရသည် ။

ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်နားအရောက်...

''ဝုန်း!!...''

''အောင်မလေးဗျ...''

ညောင်ပင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျလာသော မည်း မည်းအကောင်ကြီးကြောင့် ..အားလုံး အော်ဟစ်ထွက်ပြေးကြ တော့သည် ။ ပြေးရင်း

နောက်ပြန်ကြည့်မှ တောကြောင်မှန်း သိ သွားကာ အကြောက်ဖြေကြသည် ။

''ဟူး..တော်သေးတာပေါ့၊ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ်..ဒီလို ညမျိုးထဲ အသက်ပါသွားနိုင်တယ် ကြောင်စုတ်ရဲ့ ၊ ကဲ..သချိုင်း နဲ့ နီး လာပြီ အသံမထွက်ကြနဲ့ တော့..သတိရှိပစေ..''

တပည့်အားလုံး အသံမထွက်ရဲတော့ဘဲ ငြိမ်ကုတ်ပြီး လိုက်လာကြ၏ ။ ဆရာယက္ခ ညကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်သွားဟန်နှင့် ...

''ဟော့ကောင်တွေ မြန်မြန်လျှောက်ကြစမ်း၊ နက္ခတ် ကောင်းကြုံဖို့ အချိန်သိပ်မလိုတော့ဘူး..သွက်သွက်လျှောက် ကြစမ်းကွာ..''

''ဟုတ် ..ဟုတ်ကဲ့''

ဆရာ့အမိန့်အတိုင်း ခြောက်စောင်းတို့ သုတ်ခြေတင်၏။ လွယ်အိတ်နှစ်လုံး စလွယ်သိုင်းလွယ်ရင်း ခြေကုန်သုတ်လာသော ဆရာတပည့်တွေ တစ်နေရာအရောက်တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်ကြ ၏။

''ကိုင်း..ရွာသုသာန်တော့ ရောက်ပြီ၊ ခုချိန်က စပြီး ဘယ်သူမှ စည်းဖေါက်လို့ မရတော့ဘူး၊ စည်းဖေါက်တဲ့ ကောင် အသေပဲမှတ်..''

''ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ''

ဆင်းတုတော်ကိုင်လာသော သာဂိမှာ သချိုင်းထဲအ ရောက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေလေ၏။

''ဘုန်း!..''

''အား..သေပါပြီ''

ဆရာယက္ခက သာဂိအား နာရင်းအုပ်လိုက်ရင်း..

''ဟေ့ကောင်..မင်းတုန်နေတာ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဆင်း တုတော်ပြုတ်ကျရင်..ငါတို့ အားလုံး မြွေကိုက်ကုန်လိမ့်မယ်''

သို့နှင့် သူတို့ အုပ်စု သရီးထဲ ဆက်ဝင်လာခဲ့ကြသည် ။ ယက္ခကမြေပြင်ကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကာ တစုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေ ၏။

''နေ့ခင်းက ဆိတ်သိုး မသာလိုက်ပို့တယ် မဟုတ်လား.. အဲ့မြေပုံဘယ်နားမှာ လဲ ရှာစမ်း..''

''ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ..''

ယက္ခလက်မှ ဓာတ်မီးကို လက်လွှဲရယူပြီး ဆိတ်သိုး ရှာဖွေရေးစသည် ။ တောင်မြောက်ဝဲယာ ဝန်းကျင်အနှံ့ ဓာတ်မီး နှင့် ထိုးပြီးနောက်...

''အဲ..မသာပို့တာ နေ့ခင်းကလေ၊ ညဘက်ဆိုတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးဆရာ''

''ဟာ..သောက်သုံးမကျလိုက်တဲ့ ကောင်ကွာ ငါ့နှယ်၊ ပေး..ပေးစမ်း''

ယက္ခ ဒေါပွသွားပြီး ဓာတ်မီးကိုပြန်လုယူကာ သူ့ဘာသာ ရှာတော့၏ ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သရီးထဲရောက်နေသည် မို့ တပည့်ကျော်သုံးယောက်လုံး အကြောက်လွန်ကာ သုံးပွင့်ဆိုင် ဖင်ချင်းပေါက်၍ ဂဏန်းသွား သွားနေကြသည့် အတွက် ခရီး မတွင် ဖြစ်နေ၏။ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်အကြာတွင် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် မြေပုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ သေချာအောင် မှတ်တိုင်ကို ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်၏။

မြန့်...(၂၃)နှစ်...

''ဟေ့ကောင်တွေ တွေ့ပြီဟေ့..''

ယက္ခ ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သည် ။ နောက် လှည့်ကြည့်

တော့ တပည့်တွေ တစ်ယောက်မှ မတွေ့တော့...

''ဟင်!..ဟာ..ဟေ့ကောင်တွေ..''

ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်းထိုးကာ ရှာကြည့်တော့မှ သုံးယောက် သားဖင်ချင်းဆိုင်ကာ နောက်ကျောမလုံသလို လျှောက်လာကြ သည့် ဆိတ်သိုးတို့ ကို တွေ့ရ၏။

''အင်း..တော်တော်အားကိုးရတဲ့ ကောင်တွေပဲ လာကြ စမ်းပါကွာ မြန်မြန်လေး''

တပည့်ကျော်တွေ အနားရောက်လာသည် နှင့် အချိန်ဆွဲ မနေတော့ဘဲ မီးတုတ်ထွန်းခြင်း၊ စည်းတားခြင်း၊ လိုအပ်သည့် အစီအရင်များ ပြုလုပ်ခြင်းတို့ ကို တရစပ်လုပ်ခိုင်းတော့၏။ ပြင် ဆင်စရာ ရှိတာတွေပြင်ဆင်ပြီးသည် နှင့် မြနှစ်အလောင်းအား ဖေါ်ခိုင်းတော့သည် ။

''ဆ..ဆရာရယ် တကယ်လုပ်ရမှာ လား''

''ကျုပ်..ကျုပ်တို့ ကြောက်တယ်ဗျ''

သာဂိတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလာကြသည် ။

''ဘာကွ...ဒီ ပီယသိဒ္ဓိအစီအရင် အောင်မြင်ရင် တစ် သက်စားမကုန်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား.. အရူးတွေရဲ့ ''

''သိပါတယ် ဆရာ..''

''သိရင်..ဖော်ကွာ..''

သာဂိနှင့် ခြောက်စောင်းတို့ တူရွင်းပေါက်တူးဆွဲ၍ မြနှစ် မြေပုံနားတိုးကပ်သွားကြသည် ။ ဆိတ်သိုးကတော့ အတော်ပင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။ တူးဆွစရာ ပစ္စည်းဆို၍ နှစ်မျိုးသာ ပါသဖြင့် သူမတူးရတော့

မှန်း သိကာ ပျော်သွားခြင်းဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့..သူက သရဲကြောက်တတ်သည် ။ ယက္ခအား မလွန်ဆန်နိုင် ၍ သာ လိုက်လာရသော်လည်း အခင်းသွားချင် သလိုလို၊ အပေါ့စွန့်ချင် သလိုလို ဖြစ်နေပြီ။

အခုလည်း ဆီးသီးလုံးလောက် ပုတီးရှည်ကြီး လည်ပင်း စွပ်ရင်း သက်ဆိုင်ရာတို့ ကို အာရုံပြုနေသော ဆရာ့နောက်မှာ ကိုယ်ကိုပု၍ ဝင်ပုန်း နေလေပြီ..။

သရဲတကာ့ သရဲတွေထဲ မြနှစ် သရဲဖြစ်နေမှာ ကို အ ကြောက်ဆုံးဖြ စ်သည် ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် မြနှစ် အသက် ရှင်စဉ်ကာလက အ တင်းအဓမ္မလက်ဆွဲကာ ရည်းစားစကားပြော ခဲ့ဖူးသည့် တွက်ပင် ဖြစ် ၏။

ထို့အတွက် မြနှစ်မြေပုံကို တူးဆွ၍ အခေါင်းအား ဖေါ်ကာ အလောင်းထုတ်မည်ဆိုတော့ မကြောက်ဘဲမနေနိုင် အောင် ဖြစ်နေရခြ င်းဖြစ်သည် ။

သာဂိနှင့် ခြောက်စောင်းတို့ တဂုတ်ဂုတ် တဂွပ်ဂွပ်နှင့် တူးဖေါ်နေ တာ လှမ်းမကြည့်ရဲသည့် အပြင် အသံကြားရသည် ကိုပင် ဆိတ်သိုး အကြောက်ပိုကာ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိ နေလေ၏။

ယက္ခကတော့ ဦးဆောင်သူပီပီ သတ္တိကောင်းကာ.. အလွန်အမင်း တ ည်ငြိမ်စွာဖြင့် အထက်အောက် အဝိစိ ရှိရှိသမျှ သော သက်ရှိသက်မဲ့နှင့် ပရလောကသားများ ပါမကျန် မေတ္တာ ပို့ကာ အမျှဝေလို့ နေသည် ။

''ဆရာ..အခေါင်းပေါ် လာပြီ..''

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာကြီးတွေရှုံ့မဲ့ကာ တုန်တုန်ယင် ယင် အသံ

လေးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

ယက္ခ မသိမသာ လှုပ်ရှားသွားသလို ဆိတ်သိုးလည်း နေစရာမရှိ တော့ဘဲ မြေကြီးကို မျက်နှာအပ်ကာ ဖင်ဘူးတောင်း ထောင်နေလေ တော့၏။

''အေး..အခေါင်းအဖုံး ဖွင့်လိုက်တော့..''

ဆရာ့အမိန့်အတိုင်း သာဂိတို့ ခေါင်းတလားအဖုံးအား တူရွင်းနှင့် ထိုးကော်ကာ ဖွင့်နေကြပြီ။

''ဒုတ်!..ရွှတ်!..''

ယက္ခမှာ သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲအင်းနှင့် ဂါထာတစ်ထောင် စုတ်ထားသည့် ခြေမန်းကွင်းကို အသင့်ကိုင်ထားရင်း...

''ဟေ့ကောင် ဆိတ်သိုး ပရိတ်ကြီးဘုတ်အုပ် ထုတ်လိုက် စမ်း..''

ဆရာအမိန့်ပေးလိုက်သော်လည်း ဘာလှုပ်ရှားသံကိုမှ မကြားရ။ မသကင်္ဘာ၍ ယက္ခလှည့်ကြည့်လိုက်မှ ဖင်ဘူးတောင်း ထောင်နေသော တပည့်ကျော်အား တွေ့ရတော့၏။ ကျည်းထဲ ကြပ်ထဲ အချိန်ကိုက် နက္ခတ်ကိုက်လုပ်နေရသောယက္ခ လွန်စွာ ဒေါပွသွားသည် ။ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း မအားသည့် အတွက် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဆိတ်သိုး၏ ထောင်နေသော ဖင်အား ဖနောင့်နှင့် ပေါက်လိုက်ရင်း...

''ကဲကွာ..ထောင်ချင်တဲ့ ဖင်''

''ဘုန်း!..''

''အောင်မလေးဗျ..ကြောက်ပါပြီ မြန့စ်ရယ်၊ ငါ့ကို ခွင့် လွှတ်ပါ..''

ဆိတ်သိုးက မြန့စ်ထပြီး သောင်းကျန်သည် အထင်နှင့် အကန်ခံရ၍

တုံးလုံးလဲနေသည့် အနေအထားမှာ ပင် မျက်စိ စုံမှိ တ်ကာ တတွတ်တွ တ် တောင်းပန်နေ၏။

''ဟယ်..ဒီအကောင် ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်..၊ ဘယ်က မြန်စ်လဲ နင့်ပထွေး ယက္ခဟ့ဲ၊ ထစမ်း..ဆိတ်မသား ဆိတ်သိုး ပရိတ်စာအုပ်ထုတ်..''

''ခင်ဗျာ..ဟင်..ဆရာယက္ခလား တော်ပါသေးရဲ့ ၊ စာအုပ်လားဆရာ ဒီမှာ ပါ..''

ဆိတ်သိုး လွယ်အိတ်ထဲမှ ပရိတ်ကြီးစာအုပ်ထုတ်၍ လှမ်းပေးခိုက်မှာ ပင် အခေါင်းအဖုံးအား တူရွင်းနှင့် ကလော်ဖွင့် နေကြသော သာဂိတို့ အောင်မြင်စွာ ဖွင့်နိုင်သွားကြသည် ။

ဝုန်းခနဲ ဗြောင်းခနဲ အသံထွက်လာကာ အခေါင်းအဖုံး ဖွင့်သွား၏။ လုံးဝရှင်းသွားအောင် ခေါင်းတလား အဖုံးအား တူရွင်းနှင့် ကလော်ကာ ဖယ်ရှားလိုက်သည့် အခါမှာ တော့..

''ဟင်!..''

''ဟာ!..အောင်မလေးဗျ...''

သာဂိနှင့် ခြောက်စောင်းတို့ အလန့်တကြားအော်ဟစ် ရင်း ခုန်လွှား သူလွှား ဒိုင်ဗင်ပစ်သူပစ်နှင့် ယက္ခနား ပြိုင်တူရောက် သွားကြ၏။

''ဟဲ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်ကြပြန်တာလဲ..''

''မြ..မြစ်နှစ်..မြနှစ်အလောင်းပေါ်မှာ မြွေတွေငါးရှဉ့် တွေ အများကြီး ပဲ''

''သြော်..လာပြန်ပြီ၊ ငါးရှဉ့်တွေ့တာများ အရေးလုပ် လို့ ..ခြောက်လှ

နှ့ဲပြီး မောင်းထုတ်လိုက်ပါလား ဘာမှ ကို အားမ ကိုးရဘူး..''

တပည့်များအား ကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ပရိတ်ရွတ်ရန် ဘုတ်အုပ်ကို ဆွဲယူကောက်လှန်လိုက်၏။ ချည်မန်းကွင်းကိုင်ထား သည့် လက်နှင့် ပင် အာဌာနာဋ္ဌိယသုတ်ကိုရှာသည် ။

''ဟင်!..ဗုဒ္ဓေါ..''

ဖတ်နေကျစာလုံးများမှာ သရီ၊ုင်းရောက်မှ ဘာတွေဖြစ် ကုန်မှန်းမ သိ။ ဖတ်ရှု၍ မရလောက်အောင် မမြင်ဘူးမတွေ့ဘူး သော စာလုံးမျိုး တွေဖြစ်နေ၏။

'ဘုရား..ဘုရား..ငါဘာများမှားလို့ ပါလိမ့်' ဟု တွေး နေစဉ်...

''ဆရာ..ဆရာ''

''ဟေ..ဘာတုန်း''

''ဆရာ..ဘုတ်အုပ်ကို ဇောက်ထိုးကြီးကိုင်ထားတယ်''

''ဘာ!..''

သေချာကြည့်တော့ ဆိတ်သိုးပြောတာ ဟုတ်နေ၏။

သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသည့် စကားအတိုင်း မျက်နှာ ကြောတင်းတ င်းနှင့် ပင်...

''ငါသိတယ်..ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့ ပြောင်းပြန်လဲ ဖတ် တတ်တယ်ကွ. .''

ယက္ခ အရှက်ပြေ လျှောက်ပြောရင်း မကောင်းဆိုးဝါး နှင်သည့် သု တ်တော်အား ကတိုက်ကရိုက် ရွတ်ဖတ်လေသည် ။ ရှေ့နောက်တလွဲ.. ကပေါက်တိကပေါက်ချာတွေ ဖတ် နေလေရာ လေးတန်းအောင်သည့်

သာဂိက..

''ဆရာ့မှာ ကုသရအခက်ဆုံး ရောဂါဖြစ်နေပြီ''

''အရေးထဲ ငါက ဘာရောဂါဖြစ်နေလို့ တုန်းဟ..''

''ဟီး..ဟီး..ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတဲ့ ရောဂါ''

''ဟာ..ဒီကောင် ဆောင့်ကန်လိုက်ရ..''

''ဟုတ်တယ် ဆရာရွတ်တာတွေ လွဲနေပြီနော်..ဘာ တွေ ရွတ်နေမှန်းကို မသိဘူး..''

''ဟင် ..ဟုတ်လား ငါမမြင်ရဘူးကွ..ဟိုကောင် ဆိတ် သိုး ဖယောင်တိုင်မီးညှိစမ်း..''

''ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့..ဆရာ''

တပည့်တွေ အလုပ်ရှုပ်သွားကြပြန်သည် ။ သာဂိ ချထား သော အိတ်ထဲနှိုက်ကာ လိုအပ်သည် များကို ရှာသည် ။

ခြောက်စောင်းလက်ထဲ ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်တော့ ရသွားပြီ။ ဖယောင်းတိုင်အား ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ထားပြီး ယမ်းမီးခြစ် ခြစ်၍ မီးညှိဖို့ ကြိုးစားသည် ။

ဥတုသုံးပါးခံသည့် နတ်သမီးတံဆိပ် ယမ်းမီးခြစ်လည်း လေတဟူး ဟူး တိုက်နေသောနေရာမှာ အလုပ်မဖြစ်..။

ယက္ခလည်း စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ..

''ဟိုနှစ်ကောင် မီးခြစ်ယခြစ်လို့ ရအောင် လေကိုကွယ်ထား လေကွာ''

ပြောမှ လုပ်တတ်ကြသော တပည့်ကျော်များ အကူအညီ ကြောင့် ဖ

ယောင်းတိုင်အား မီးညှိလို့ ရသွားသည် ။

''မမြင်ရဘူးကွ..ဖယောင်းတိုင်ကို စာအုပ်နား နဲနဲတိုး''

မီးမငြိမ်းအောင် ကာထားရင်း ပရိတ်စာအုပ်နား တိုးပေး သည် ။

''ထပ်တိုးပါဟ..မမြင်ရဘူး''

ခြောက်စောင်း ထပ်တိုးပေး လိုက်လေရာ...ရှည်နေ သေးသော ဖယောင်းတိုင်မီးစာက ယက္ခလက်ထဲမှ ပရိတ်စာအုပ် ပေါ် ပြတ်ကျသွားကာ မီးစွဲလောင်တော့သည် ။

''အောင်မလေး..လောင်ပီဟ''

ခြောက်စောင်းက ခြေသွက်လက်သွက်နှင့် မီးလောင်နေ သော ပရိတ်စာအုပ်ကို ယူပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ယက္ခလည်း စိတ် ဓာတ်ကျသွားကာ...

''သခ်ျိုင်းမြေထဲ ရောက်နေကာမှ ပရိတ်စာအုပ် မီး လောင်ရတယ်လို့ကွာ..အလွတ်မရဘူးကွ..''

သို့နှင့် ပရိတ်ရွတ်ခြင်းကိစ္စ ရပ်တန့်သွားကာ အင်းစမ စာရွက်အား ထုတ်ယူပြာချလေသည် ။

''ရေခွက်ထဲ ရေထည့်ခဲ့..''

ဆိတ်သိုးက သာဂိ၏ ဣစ္ဆာသယ လွယ်အိတ်ထဲမှ ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးနှင့် ဝါးဆစ်ပိတ်ခွက်ကို ထုတ်ယူသည် ။ ယက္ခက ဝါးခွက်ထဲ အင်းပြာကိုထည့်၍ ရေနှင့် ဖျော်သည် ။

ပြီးတော့ ဘယ်လက်ခလယ်နှင့် မွှေ၏။ အစီအရင်တွေ အလုံးစုံပြီးမြောက်သွားသော်...

''ခြောက်စောင်း အလောင်းကို ဆွဲထူလိုက် ထိုင်လျက် သားဖြစ်အောင်..''

''အမဦး..မလုပ်ပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်''

''ခွေးသား..ခုလုပ်ဆိုလုပ်''

ဆရာ့ကိုလဲ ကြောက်ရ..မြနှစ်ကိုလဲ ကြောက်ရနှင့် ခြောက်စောင်းသေးထွက်ကျမတတ် ဖြစ်နေလေ၏။

လက်အုပ်ကလေးချီကာ မြနှစ်အခေါင်းဘေးနား ဖြည်း ဖြည်းချင်း လျှောက်ရင်း...

''မြနှစ်ရယ်..ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်..၊ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ နော်..မြနှစ်''

ခြောက်စောင်း..မြနှစ်အလောင်းကို ပုခုံးမှ ဆွဲထူကာ ထိုင်လျက်အနေအထား ပြင်ပေးလိုက်သည် ။

''ကဲ..ကဲ..အင်းပြာချပြီး ရေကိုလောင်းထည့်မယ်..၊ အလောင်းထလာပြီး ရန်ရှာရင် သူ့လက်ထဲကို ဒီဆင်းတုတော် တင်ပေးဖို့ ခြောက်စောင်းက တာဝန်ယူ၊ ကြားလား..မလွဲစေနဲ့ နော်..ပြီးမှ ခြေမန်းကွင်းစွပ်မှာ ..''

''ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ''

အစိမ်းသေ မိန်းမပျိုအလောင်းအား နှိုးမည့် အစီအရင် စပြီ။ ခြောက်စောင်းနှင့် သာဂိက မြနှစ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ မြွေနှင့် ငါးရှဉ့်များကို တုတ်များ ဖြင့် ကလော်ထုတ်ကာ အဝေးသို့ လွှင့်ပစ် လိုက်ကြ၏။ ဆိတ်သိုးမှာ ယက္ခခါးကိုဖက်၍ နောက်မှ အတင်း တိုးကပ် ရပ်နေလေရာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်လာဟန်နှင့် ယက္ခက...

''ဟေ့ကောင်..ဆိတ်သိုး၊ ဆရာကို ပြစ်မှားမယ်တော့ မကြံနဲ့ နော်..ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေအများကြီး..ခါးကိုလွှတ်ပြီး ဝေးဝေးဖယ်နေစမ်း..''

''ကြောက်..ကြောက်လို့ ပါ ဆရာရယ်..''

''ကြောက်ရင်လဲ မြန္နစ်နဲ့ အတူ သေလိုက်တော့..''

လောလောဆယ်မှာ ထမလာသေးသည့် သရဲထက် ယက္ခက ပိုကြောက်စရာကောင်းနေသည် မို့ ဆိတ်သိုး ခါးကိုဖက် ထားရာမှ လွှတ်ပေးလိုက်ရတော့သည် ။

ကြောက်စိတ်အခံရှိထားသည် မို့ ဆိတ်သိုးမှာ ဝန်းကျင် ကို မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်ကာ ပေါ်လာသမျှ အားလုံးကို ကြောက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလေ၏။

ငါးရှဉ့်တွေ ဖယ်ရှားပြီးသကာလ ဆရာ့အမိန့်အတိုင်း အလောင်းပါးစပ်ကို ဖြဖို့ သာဂိကြိုးစားတော့သည် ။ လူသေတို့ မည်သည် သေခါစ ကုတို့ ခထည့်ဖို့ တောင် စေ့နေသည့် မေးကို အတင်းဟပြီး ထည့်ကြရသည် မဟုတ်လား။ သာဂိက မြန္နစ် မေးစိကို ဆွဲချပြီး နှာခေါင်းကိုဆွဲလှန်ကာ ပါးစပ်ကိုဟဖို့ ကြိုးစား နေ၏။

မေးစေ့ရုံမျှမက မေးပါခိုင်နေပြီဖြစ်သည့် မသာပါးစပ်က လွယ်လွယ်နှင့် ဟ၍ မရ။ ဒီနေ့မှ မြေမြှုပ်ခဲ့သော်လည်း အခေါင်း ထဲမှာ ငါးရက်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည် မို့ အပုပ်နံ့က လှိုင်နေပြီဖြစ်သလို အသားအရေကလည်း ရိရွဲစပြုနေပြီ။ ထို့အတွက် ပါးစပ်ဟဖို့ အတော်ခက်ခဲနေ၏ ။

''ဟေ့ကောင်ဆိတ်သိုး ဝါးစူးတံနဲ့ သွားတွေကြားထဲ ထိုး ထည့်ကလန့်ပြီး ပါးစပ်ဟအောင် လုပ်စမ်းကွာ..''

''ဗျာ..''

''မဗျာနဲ့ .. ခိုင်းတာလုပ်''

''ဟာ..ဆရာ မလုပ်ရဲဘူး ကြောက်တယ်..''

''ဟာ..ဒီကောင်နဲ့ တော့ ခက်တော့တာပဲ အချိန်မရပါ ဘူးဆိုမှ ၊ ဒါဆို ငါ့ကို ဝါးစူးတံပေး..''

ယက္ခ နက္ခတ်ကောင်း မကြုံမှာ စိုးရ၍ တပည့်များကို အ ပြစ်တင်မနေ တော့ဘဲ ဝါးစူးတံကိုယူကာ မသာပါးစပ် ဟ,လာ အောင် အားစိုက်ကြိုးပမ်းတော့သည် ။ ဆရာကိုယ်တိုင် ဦးဆောင် တော့မှ ပဲ မြနှစ်ပါးစပ် ပွင့်လာလေ၏။

''ပေးစမ်း ဝါးဆစ်ပိတ်ခွက်..''

ဟစ့ေစ့ေဖြစ်နေသည့် မြနှစ်ပါးစပ်ထဲ အင်းပြာချရေကို လောင်းထည့်ပြီးနောက် အခြေအနေကို ခဏစောင့်ကြည့်နေ လိုက်သည် ။

ဆိတ်သိုး၊ ခြောက်စောင်းနှင့် သာဂိတို့ အလန့်တကြားနှင့် ကြောက်အားပိုကာ မြနှစ်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားကြ သည် ။ ခဏအကြာတွင် မြနှစ် မျက်လုံးပွင့် လာလေသည် ။ ရူးရူး ပေါပေါ တပည့်တွေမပြောနှင့် ယက္ခကိုယ်တိုင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည် ။

''ဟေ့ကောင်တွေ ဆင်းတုတော်အသင့်ပြင်ထား..''

''ဟုတ်..ဟုတ်''

ယက္ခ၏ အရေးတကြီးလေသံကြောင့် တစ်ခုခုထူးခြား တော့မည်ဆိုတာ ရိပ်မိကြသော တပည့်များ ကြောက်ကြောက် နှင့် ကြည့်နေကြသည် ။

''အူးးး!..ဝူးးး!..အူးးး!...''

ထိုစဉ်မှာ ပင် သုသာန်ဝင်းအတွင်း တစ်နေရာမှ မသတီ စရာ ဆွဲဆွဲ ငင်ငင် ခွေးအူသံကြီးတွေကြောင့် သာဂိတို့ ဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ကြောက်သွားကြ၏။

မရှေးမနှောင်းဆိုသလိုပင် မလှမ်းမကမ်းရှိ ညောင်ကြပ် ပင်ကြီးထက်တွင် အိပ်တန်းတက်နေကြသော ငှက်အပေါင်းတို့ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်မြည်တမ်းရင်း ဝုန်းခနဲ ထပျံပြေးကြတော့ သည် ။

ဤသို့ ထူးခြားတာတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာသည့် အခိုက် မှာ ပင် အခေါင်းထဲက မြနှစ် ထရပ်လာ၏။ ယက္ခတို့ အားလုံး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည် ။

လျှပ်တပြက်ဆိုသလို ယက္ခဘေးသို့ မြနှစ် လေအဟု နှ်နှင့် ရောက်ချလာလေပြီ။

''ဗ်ိုး!...''

''အောင်မလေးဗျ..သရဲ..သရဲ''

ယက္ခ အချိန်မမှီတော့..။ သူ့လည်ပင်းမှာ တင်းကျပ် သွား၏။

''အ..အ..''

မြနှစ်လက်နှစ်ဖက်က ပြန်လွှတ်မည့် ပုံမပေါ်..

ထိုစဉ် သာဂိမှာ ကြောက်စိတ်ကိုမြိုသိပ်ရင်း မြနှစ်လက် ပေါ် ဆင်းတုတော် တင်ပေးလိုက်၏။

ဒီတော့မှ ယက္ခလည်း မြနှစ်လက်မှ လွတ်သွားတော့ သည် ။ မြနှစ်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန် လာလေ သည် ။ အခွင့်အရေး

ကို လက်လွတ်မခံဘဲ ယက္ခက ခြေမန်းကွင်း ဖြင့် မြနှစ်ခေါင်းကို စွပ်ချ လိုက်တော့သည် ။

''အားးး!...''

မြနှစ်မှာ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး အင့်ွတ ထောင်းထောင်း ထလာသည် ။ ထူးဆန်းလှသည့် ထို အဖြစ်ကို ဆရာတ ပည့်တွေ မင်သက်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။မြနှစ်မှာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုလ်ပြီး ကာမှ ထပ်ပြီး သင်္ဂြိုလ်ခံရ သလို လောင်မြိုက်နေသည် ။ ခဏအကြာ တွင် မြနှစ်မရှိတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး အင့်ွပျံကာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက် ဆုံးသွားလေ တော့၏။

''ဟင်..ဆရာ..ဆရာယက္ခ၊ မြ..မြနှစ် ဘယ်ရောက် သွားတာလဲ..''

''ငါလည်း မသိဘူးလေကွာ..''

မျှော်မှန်းထားသည့် အတိုင်း ဖြစ်မလာ၍ ယက္ခပါ အ ထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည် ။ သာဂိတို့ အုပ်စုလည်း သင်ချိုင်း တွင်း အရပ်လေးမျ က်နှာသို့ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်ရင်း ထူးခြားဖြစ်စဉ်အသစ်ကို ငုံ့ လင့်လျက်ရှိနေသည် ။

မလင်းမချင်း အလင်းရောင်အောက်မှ မြင်ကွင်းမှာ ထူးခြားတာတွေ ဖြစ်ပေါ်လို့ လာနေသည် ။ သင်ချိုင်းအတွင်း မြှုပ်နှံ ထားသော မြေပုံဟော င်းများ ၏ မြေကြီးများ ပွထလာကာ ဖြိုးဖြိုး ဖျစ်ဖျစ် အသံတွေ ထွက်ပေါ် လာသည် ။

သူတို့ လေးယောက် အသံကြားရာ လိုက်ကြည့်ကြ၏။

ပွထလာသော မြေစိုင်ခဲများကြားမှ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း လက် တွေ၊ ရိုရွဲ နေသည့် လက်တွေ ဖေါက်ထွက်လာတာ မြင်တွေ့နေရ သည် ။ အားလုံး

အံ့သြလွန်း၍ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်ကုန်ကြတော့သည် ။

သခ်ျိုင်းထဲ ရှိရှိသမျှ မြေပုံတွေထဲမှ အလောင်းကောင် တွေ ရွှစိတက်အောင် တိုးထွက်လာနေကြသည် ။ တချို့လည်း တန်းလန်း၊ တချို့လည်း မြေကျင်းထဲမှ ထွက်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ကုန်းကုန်းကွက္ခ ဖြစ်နေကြပြီ..။

''ဒုက္ခပဲ ပရိတ်ကလဲ အလွတ်မရ စာအုပ်ကလဲ မီးလောင် ဆိုတော့ သေပါပီကွာ''

ယက္ခ ခေါင်းစားနေခိုက်..

''ဆရာ..မြ..မြနှစ်ပျောက်ပြီး သခ်ျိုင်းထဲက သရဲတွေ အကုန်ထလာပြီ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..''

''ငါလည်း ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ ပြေး..ပြေး ကြတော့ဟေ့ ''

အစိမ်းသေ မိန်းမပျိုအလောင်းဖေါ်ကာ ဝိယသဒ္ဓိ စီရင် ကြမည့် ဆရာတပည့်တွေ သခ်ျိုင်းထဲမှ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးကြ ရပြီ။ နောက်ကျ ကျန်ခဲ့သည့် ခြေထောက်အား သစ္စာဖေါက်ဟု သတ်မှတ်၍ အသည်းအသန် ထွက်ပြေးနေကြ၏။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဂျိုကျိုးနားရွက်ပဲ့ သရဲအုပ်ကြီးမှာ ဒုက္ခတပျားတုပ်သည့် စတိုင်နှင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ လိုက် လာနေချေပြီ။

ထိုသို့ အသက်လုပြေးနေရသော အချိန်တွင် မှ ယက္ခ ပေါင်ကြားမှ ရွှစိရွှစိ ဖြစ်လာသည် ။ လှမ်းကိုင်ကြည့်တော့ ပျော့ စိစိ ရှည်မျောမျောကြီး စမ်းမိသွားလေရာ...

''အောင်မလေး..လုပ်ကြပါဦး ဘာကြီးလည်း မသိဘူး၊ ဟော့ကောင်

တွေ လုပ်ကြပါဦး..''

ယက္ခ အတင်းအော်ဟစ်နေသဖြင့် တပည့်တွေ ဝိုင်းလာ ကြသည် ။ ဆရာ့ရှမ်းဘောင်းဘီရှည်ထဲ အကောင်ပလောင်တွေ ဝင်နေမှန်း သိ၍ ခြောက်စောင်း ငုပ်တုပ်ထိုင်ကာ ဘောင်းဘီခြေ ထောက် အောက်ခြေမှ လက်ဖြင့် နှိုက်စမ်းပြီး မိသည့် အကောင်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်လေရာ...

''ဟာ..ဆရာ..ငါး..ရှဉ့်ဗျ..ငါးရှဉ့်..''

''ဟုတ်လား..တော်ပါသေးရဲ့ မြွေမဟုတ်လို့ ၊ ကျန်သေး တယ်ကွ ရွှစိ ရွှစိနဲ့ ''

''ဟုတ်ကဲ့..ဟုတ်ကဲ့..''

တခြားသူတွေ့လျှင် အမြင်မှား အထင်မှားလောက်စရာ လုပ်ရပ်တွေ လုပ်နေသည့် ခြောက်စောင်း၊ ငါးရှဉ့်နှင့် သဏ္ဌာန်တူ တစ်ကောင်အား ဆွဲကိုင်ထုတ်ယူလိုက်ရာ ယက္ခ အဘားဘား အော်မှ မှားပြီးဆွဲမိပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားသည် ။

''ကန်တော့ဆရာ..ကန်တော့၊ ပုံစံက တူနေလို့ အဟီး''

''လုပ်လိုက်ရင် သောက်ရမ်းချည်းပဲ..သောက်တလွဲ မင်းအဖေက ပေါင်လယ်မှာ ကွ..''

''ဟုတ်ကဲ့ဆရာ..ဘောင်းဘီထဲ ဝင်နေတဲ့ အကောင် တွေက များ နေလို့ ပါ''

နေရာအတိအကျပြောပြမှ နောက်ထပ်အကောင်ရှည် တစ်ကောင်ကို မိပြီးဆွဲထုတ်ယူလိုက်နိုင်သည် ။ ခြောက်စောင်းက အကောင်ရှည်ကို လွှင့်မပစ်သေးဘဲ ချက်စားဖို့ အကြံနှင့် ကိုင် မြှောက်ကြည့်လိုက်၏။

''ဟာ..ဟေ့ကောင် မင်းကိုင်ထားတာ ငါးရှဉ့်မဟုတ် ဘူးဟ မဟောက်ကြီး'' (မြွေဟောက်အား ဒေသအခေါ်) ထိုအခါမှ ခြောက်စောင်းလည်း မြွေမှန်းသိပြီး အလန့် တကြား လွှင့်ပစ်လိုက်တော့၏။

''ဟာ..ဟုတ်တယ်ဟ..အမလေး''

ခြောက်စောင်း မြွေကိုပစ်လိုက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် နာနာကျင်ကျင် အောင်ဟစ်သံကြီးကြားလိုက်ရသည် ။

''အား!..''

''ဘာ..ဘာဖြစ်တာလဲဟ..''

''ကျုပ်..ကျုပ်ပိုးထိသွားပြီ ဆရာကြီး''

သာဂိ၏ အလန့်တကြား ဖြေသံကြားမှ ခြောက်စောင်း လွှင့်ပစ်သည့် ့ ့ွမြက သာဂိကိုပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ သွားကြ၏။ ယဂ္ဂ အနားပြေးသွားကာ..

''မဟောက်ဆို အချိန်မီမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်နေရာကို ပေါက်သွားတာလဲ ခြေထောက်လား..''

'' မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး၊ တင်..တင်ပါးမှာ အခုတောင် မျက်စိတွေပြာ လာပြီ''

''ဟေ..ကဲ..ကုန်း..ကုန်းစမ်း''

သာဂိ လေးဖက်ထောက်၍ ဖင်ကုန်းလိုက်သည် ။ ပုဆိုး အား ဖြေလျှော့စေပြီး ဖင်ကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ညာ တင်ပါးတွင် အစွယ်ရာနှစ်ခု တွေ့ရသည် ။ ယဂ္ဂက အိတ်ဆောင် ဓားမြောင်ကိုထုတ်၍

အစွယ်ရာအား ကြက်ခြေခတ် ခွဲချလိုက် လေရာ..

''အား..သေပါပြီ ဆရာရယ်''

မြွေဆိပ်က မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြန့်တတ်သည် မို့ ယက္ခ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေတော့ဘဲ တင်ပါးကို ပါးစပ်ဖြင့် ငုံခဲ ကာ အဆိပ်တွေ စုပ်ထုတ်ပစ်ရသည် ။ သုံးလေးကြိမ်လောက် စုပ်ထုတ်အပြီး..သာဂီ တုန်ရင်နေသော လေသံဖြင့်...

''ဆရာ..ဆရာ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဟိုမှာ သရဲတွေ နီးလာနေပြီ..''

''မင်းအသက် ကယ်ပေးနေတာ အေဘေးရဲ့ ..အား အီး ဖွီ ဖွမ်..''

ယက္ခအဆိပ်တွေ စုပ်ထုတ်ပစ်ပြီးနောက် သာဂီအား တွဲ ထူကာ..

''ဟော့ကောင်တွေ သာဂိကိုတွဲခေါ်သွားကြ''

''ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့..''

သာဂီအားတွဲပြီး ဆက်ပြေးရန် ပြင်လိုက်ချိန်မှာ သရဲအုပ် က အနားရောက်လာကာ လှမ်းဆွဲနေကြလေပြီ..။

''အား..အောင်မလေး ဆရာရေ လုပ်ပါဦး..''

''ငါ့လည်း ဆွဲနေပြီဟ..''

သရဲများ အလယ်တွင် ပယောဂဆရာအုပ်စု အကြီးအ ကျယ် ဒုက္ခရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ သရဲကို ခိုင်းဖို့ လာခဲ့ကြတာ သရဲက ပညာပြန်ပေးနေလေပြီ။ သာဂိတို့ လည်း ရတတ်သရွေ့ ဘုရားစာတွေ ရွတ်ဆိုရင်း နောက်ဆုံးအဆင့်အနေနှင့် ဘုရားကု ကုနေကြ၏။ အကြောက်လွန်နေကြပြီမို့ 'နမောတဿ'က ရှေ့ မဆက်နိုင် ဖြစ်နေကြ စဉ် ပီသကြည်လင်သောအသံနှင့် ပရိတ် ရွတ်သံကို ကြားလိုက်ကြရသ

ည် ။

ထိုပရိတ်တရားတော်၏ အစွမ်းကိုတော့ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတွေ မခံစားနိုင်ကြ။ ဖရိဖရဲနှင့် သင်းကွဲကာ ထွက်ပြေး ကြပြီး ကိုယ့်မြေပုံကို ယ့်ကျင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားကြ၏။ ခုမှ ပဲ သရဲ ဖမ်းမည့် သူတွေ အသက်ဝဝ ရှူခွင့်ရတော့သည် ။

''ဟဲ့..ယက္ခ..နင်တို့ မိုက်လှချီလား၊ အချိန်မတော် သုသာန်ထဲ လာပြီး မဟုတ်တရုတ်တွေ လုပ်နေကြတယ်ပေါ့..''

ရင်းရင်းနှီးနှီး အပြောအဆိုနှင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်သံ ကြား ရတော့မှ သုသာန်ကျောင်းဆရာတော် 'ဦးပရမ'မှန်းသိလိုက်ကြရ သည် ။ အားလုံး ဒူးထောက် လက်အုပ်ချီလိုက်ကြ၏။

''မှန်ပါ..ဆေး..ဆေးဖေါ်ဖို့ အတွက် လာကြခြင်းပါ ဘုရား''

''တော်စမ်း မသိတာမှတ်လို့ ၊ မတောက်တခေါက် ပညာ လေးနဲ့ ပရ လောကကို အကဲစမ်းချင်ကြတာကိုး၊ ငါ ကျောင်းထဲက အသံတွေ ကြား ရလို့ သာပေါ့၊ နို့မို့ဆို နင်တို့ အသက်ပျောက်ပြီ၊ လောဘကြီးလွန်းရင် ပိုပြီးဆင်းရဲတတ်တယ်၊ ဒေါသကြီးလွန်းရင် အမြဲပူလောင်တတ်တယ်၊ အနိုင်လိုချင်စိတ် များ နေရင် အမြဲရှုံး နိမ့်တတ်တယ် ယက္ခ''

''မှန်ပါ..တပည့်တော်တို့ မှားပါတယ်ဘုရား..''

ဆရာတော် ဦးပရမက လက်ကတုံးတောင်ဝှေး ကပ္ပိယ လေး မင်း ခေါင်ကို အားပြုရင်း ယက္ခတို့ အား ဆိုဆုံးမနေသည် ။ မင်းခေါင်က ယ က္ခတို့ အဖြစ်အား ကြည့်ရင်း သဘောကျစွာ တခစ်ခစ် ကျိတ်ရယ်နေ လေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း မင်းခေါင်၏ သက်တော်စောင့်ခွေးလေး ရန်လုံက သူ့အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေသည် ။

''သွားကြတော့၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ငါလည်း ကယ်နိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး နော်..''

''တင်ပါ့ဘုရား ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဘုရား၊ ခွင့်ပြုတော်မူပါဦးဘုရား..''

ယက္ခတို့ အဖွဲ့ ပိုးထိထားသူ သာဂိအားတွဲကာ သရီ၍ုင်း ထဲမှ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားကြလေတော့၏။ ထို့နောက် မှာ တော့ အရုဏ်တက်ဘက်သို့ ကူးလုလုဖြစ်နေသည့် ညက အရင်အတိုင်း ပြန်လည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားတော့သည် ။ ထို့အတူ ဝိညာဉ်တို့ နားခိုရာဖြစ်သော သုသာန်သည် လည်း ပြန် လည်ငြိမ်ချမ်း တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။

*